

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie z zawiadomienia pokrzywdzonej **H. G.**
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 28 maja 2025 r.,
zażalenia pełnomocnika pokrzywdzonej
na zarządzenie Przewodniczącego III Wydziału Karnego Sądu Okręgowego
w Kielcach
z dnia 2 kwietnia 2025 r., sygn. akt III Kp 1908/24,
o odmowie przyjęcia kasacji

p o s t a n o w i ł

- 1. utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie,**
- 2. obciążyć pokrzywdzoną kosztami postępowania
zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

W dniu 10 sierpnia 2023 r. H. G. złożyła w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia na jej szkodę przez B. G. i E. S. przestępstw z art. 286 k.k., 207 § 1a k.k. i art. 284 § 1 i 2 k.k.

W dniu 12 listopada 2024 r. prokurator Prokuratury Rejonowej w Końskich postanowił umorzyć śledztwo w powyższej sprawie, prowadzone pod sygn. akt [...].

Sąd Okręgowy w Kielcach, po rozpoznaniu zażalenia pełnomocnika pokrzywdzonej na postanowienie o umorzeniu śledztwa, postanowieniem z dnia 31

stycznia 2025 r., sygn. akt III Kp 1908/24, utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

W dniu 26 marca 2025 r. pełnomocnik pokrzywdzonej wniósł za pośrednictwem Sądu Okręgowego w Kielcach kasację od postanowienia Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 31 stycznia 2025 r., sygn. akt III Kp 1908/24, zaskarżając je w całości i stawiając szereg zarzutów naruszenia prawa procesowego.

Przewodniczący III Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Kielcach zarządzeniem z dnia 2 kwietnia 2025 r., sygn. akt III Kp 1908/24, na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k., odmówił przyjęcia kasacji jako niedopuszczalnej z mocy ustawy.

Pełnomocnik pokrzywdzonej wniósł zażalenie na zarządzenie o odmowie przyjęcia kasacji, zaskarżając je w całości i zarzucając mu obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wydanego zarządzenia, a to art. 519 k.p.k. w zw. z art. 530 § 1 k.p.k. i w zw. z art. 429 § 1 k.p.k., poprzez „błędne przyjęcie, że w przedmiotowym stanie faktycznym sprawy kasacja jest niedopuszczalna z mocy ustawy, a wskutek tego odmówienie przyjęcia kasacji skarżącej, podczas gdy zgodnie z normami prawa karnego kasacja może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, a poprzez <wyrok kończący postępowanie> należy rozumieć takie orzeczenie, które prawnie wyłącza możliwość dalszego zwykłego toku instancji, a do tej kategorii należy postanowienie Sądu, którym utrzymano w mocy postanowienie organu prowadzącego postępowanie przygotowawcze o umorzeniu śledztwa, zatwierdzone przez prokuratora, co za tym idzie skarżącej przysługuje nadzwyczajny środek zaskarżenia w postaci kasacji od postanowienia Sądu Okręgowego w Kielcach III Wydziału Karnego z dnia 31 stycznia 2025 roku, sygn. akt III Kp 1908/24”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 519 k.p.k. kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie oraz od prawomocnego postanowienia sądu odwoławczego o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego określonego w art. 93a Kodeksu karnego. Ów

nadzwyczajny środek zaskarżenia przysługuje zatem stronom od wyroku sądu odwoławczego utrzymującego w mocy wyrok sądu pierwszej instancji, wyroku zmieniającego wyrok sądu pierwszej instancji, wyroku uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i umarzającego postępowanie karne oraz od postanowienia o umorzeniu postępowania i zastosowania środka zabezpieczającego określonego w art. 93a k.k. Nie przysługuje zaś od prawomocnych wyroków sądu pierwszej instancji, prawomocnych wyroków sądu drugiej instancji, które nie kończą postępowania, prawomocnych postanowień sądu pierwszej instancji kończących postępowanie a także innych niż postanowienia o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego określonego w art. 93a k.k. prawomocnych postanowień sądu odwoławczego, choćby kończących postępowanie i postanowień wydanych w postępowaniu wykonawczym (por. D. Świecki, Komentarz do art. 519 k.p.k. [W:] Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany (red. D. Świecki), teza 7).

Trzeba w tym miejscu przypomnieć oczywisty fakt, że procedura karna zna dwa rodzaje orzeczeń: wyroki i postanowienia - co wynika z art. 93 § 1 k.p.k. i najwyraźniej uszło uwagi skarżącego. Przepisy, na które powołuje się pełnomocnik pokrzywdzonej w uzasadnieniu przedmiotowego zażalenia, odnoszą się do wyroku wydanego w postępowaniu odwoławczym. Tymczasem w sprawie z zawiadomienia pokrzywdzonej H. G., wydano nie wyrok, a postanowienie – co ma swoje konsekwencje procesowe. Między innymi tę, że do orzeczenia wydanego w niniejszej sprawie nie stosuje się norm odnoszących się do wyroków sądów odwoławczych. Argumentacja zażalenia jest zatem całkowicie chybiona.

Ponieważ postanowienie o umorzeniu śledztwa (tu warto uczynić uwagę, że organem je wydającym jest nie policjant, ale prokurator) nie należy do grupy orzeczeń zaskarżalnych w drodze kasacji, należało odmówić przyjęcia złożonej przez pełnomocnika pokrzywdzonej w niniejszej sprawie kasacji jako niedopuszczalnej z mocy ustawy, co słusznie uczynił Przewodniczący III Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Kielcach w zaskarżonym zarządzeniu.

Z powyższych względów, nie dostrzegając podstaw do uwzględnienia zażalenia, Sąd Najwyższy utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie, o kosztach postępowania zażaleniowego rozstrzygając w myśl art. 636 § 1 k.p.k.

[J.J.]

[r.g.]